

Csodák a Csipkeházban

Egyszer volt, hol nem volt, Szabadkán innen, Kecskeméten túl, volt egyszer egy város, amit Kiskunhalasnak, röviden Halasnak neveztek.

Ebben a városban a sok nevezetesség közül a leghíresebb a **halasi csipke**.

Ezek a csipkecsodák a **Csipkeházban** készülnek. Itt történt egyszer, hogy Zsuzsi néni, a csipkevarró, aki sok-sok gyönyörű lepkét kivarrt már, hiába küzdött két új huncut lepkével, azok mindig ki akartak röppenni a kezei közül.

Már a kontúrozásnál is fickándoztak, alig lehetett a rámán tartani őket. Olyanok voltak, mint a kisunokái, ezért el is nevezte őket Lilinek és Lalinak. A kitöltésnél aztán minden ügyességét elő kellett vennie, hogy a 60 öltésfajtából legalább tízzel díszíteni tudja a két pici lepkét. Éppen a vége felé járt, a hópelyhes öltéssel próbálta a halasi csipke védjegyét, a három halacskát rájuk varrni, de a harmadik hal farkát sehogysem sikerült befejezni.

Csoda történt. Huss!

Először Lili lebbentette meg a szárnyacskáit, majd rögtön utána Lali, és lassan felemelkedtek. Lili rárepült Zsuzsi néni bal kezére, Lali a jobb kezére, megsimogatták-megcirógatták. Majd mielőtt elhagyták szülőhelyüket, a varróműhelyt, még körbelibbentek a csipkemúzeum kiállított csodái között. – Nézd, ők olyanok, mint mi! – lelkesedett Lali, amikor megpillantotta testvérkéit. Volt ott mindenféle lepke: pöttyös, pávaszemés, szíves és cakkos szélű is. Lili a Julianna terítő gyönyörű mintáját nézegette, Lalinak a Csizmás Kandúr lett a kedvence. Nem időztek egy helyen sem sokáig, csábította őket, hogy belibegjék az egész házat. De hirtelen megállította valami a két kis tekergőt. A nagyterem előtt egy hófehér márványszobor állt.

A feliratot éppen egy kisiú próbálgatta kiolvasni: Er-zsé-bet ki-rály-né. Észrevétlenül követték tovább a kisiút, aki megállt egy színes fal előtt.

Szerencsére itt is hangosan szótagolt: Csá-szár An-na, Me-se.

Liliék ezen a cserépfalon láttak először hétfejű sárkányt. Ám őket inkább az aransárga napraforgó csalogatta, mert azt hitték, hogy finom virágport találnak rajta. Csalódniuk kellett, ez egy napraforgó mintájú cserép napocska.

Így jártak Ternyák Jenő egyik fotójánál is,

ahol a homoki kikericsről próbáltak meg virágport gyűjteni.

A legviccesebb mégis az volt, amikor azt hitték Tóth Abonyi Balázs lószerszámdíszeiről, hogy azok bőrcsipkék.

Sokáig bolyongtak, kicsinyke szárnyacskáik is fáradni kezdtek már, mire bejárták az egész házat.

-De jó lenne kint lenni! - vágyakoztak a falakon kívülre.

Szerencsére nyitva találták az ajtót, így egy óvatlan pillanatban ki tudtak libbenni a szabadba, a Csipkeház varázslatosan szép kertjébe.

Tanácsstalanul pillogtak egymásra: most hová? Lili óvatosan rárepült
Markovits Mária, a híres csipkevarró domborművére,
Lali pedig a csipke tervező, Stephanek Ernőére.

Most ijedtek csak meg igazán!

Lili el is pityeredett.

- Mi legyen? Merre tovább? Semmit nem ismerünk ebben a nagyvilágban.
Már éppen azon tanakodtak, hogy visszamennek, amikor gyerekzsivajt
hallottak. Legyőzte a kíváncsiság a félelmüket. Nagy szárnycsapkodással
indultak a hangok irányába. Leszálltak a Csipkeóvoda udvarában a
kisszélmalom vitorlájára. Csak egy kislány szomorkodott ott, a többiek a
kalózos hintánál játszottak. Már régóta libegtették Liliék a szárnyukat, amikor
egyszer csak felpillantott a kislány és elmosolyodott. Nagyon megörült a
lepkéknek, megcsodálta őket és közben elmesélte minden örömét-bánatát.
Kiderült, hogy Dorkának hívják, de azt szereti a legjobban, amikor anyukája
TuDorkának nevezi, mert őt minden érdekli, nagyon szeret kószálni.

Most azért sírdogált, mert a gyerekek csúfolták,

mivel ő vékony, és magasabbra nőtt, mint a többiek.

Ezért éppen azon gondolkodott, hogy világgá megy. Lili próbálta vigasztalni.

– Látod, nekünk is hiányzik egy rész a védjegyünkről, mi sem olyanok
vagyunk, mint a többi csipkelepke, mégsem búsulunk.

Lali is közbeszólt, mert közben kitalálta mivel tudná felvidítani a
kislányt.

-Tudod mit, ha már te ilyen okos vagy, ahogy anyukád mondja,
akkor mutasd meg nekünk azt a világot, ahová el akartál indulni.

– Jaj de jó, már indulok is a hátizsákomért, teszek vizet a kulacsomba,
és felhívom anyukámat, hogy ne aggódjon!

-Addig mi visszarepülünk, elbúcsúzunk a Csipkeháztól.

Láttunk a sétány végén egy nagy szobrot. Ott találkozunk!

Így volt, mese volt, de igaz volt.

Ekkor kezdődtek el **Lepke Lili**, **Lepke Lali** és **Dorka** halasi kalandjai.

Ha nem hiszed, járj utána, tarts velük!

